

In those days Caesar Augustus issued a decree that a census should be taken of the entire Roman world. So Joseph also went up from the town of Nazareth in Galilee to Judea, to Bethlehem the town of David, because he belonged to the house and line of David. He went there to register with Mary, who was pledged to be married to him and was expecting a child. While they were there, the time came for the baby to be born, and she gave birth to her firstborn, a son. She wrapped him in cloths and placed him in a manger, because there was no guest room available for them. **A**nd there were shepherds living out in the fields nearby, keeping watch over their flocks at night. An angel of the Lord appeared to them, and the glory of the Lord shone around them, and they were terrified. But the angel said to them, “Do not be afraid. I bring you good news that will cause great joy for all the people. Today in the town of David a Saviour has been born to you; he is the Messiah, the Lord. This will be a sign to you: You will find a baby wrapped in cloths and lying in a manger.” Suddenly a great company of the heavenly host appeared with the angel, praising God and saying, “Glory to God in the highest heaven, and on earth peace to those on whom his favour rests.” **W**hen the angels had left them and gone into heaven, the shepherds said to one another, “Let’s go to Bethlehem and see this thing that has happened, which the Lord has told us about.” **S**o they hurried off and found Mary and Joseph, and the baby, who was lying in the manger. (Luke 2:1-20, NIV)

Kairos Palestine

Christmas Alert 2013

Kairos Palestine Christmas Alert 2013

For os kristne er advent den åndelige forberedelse til Jesus Kristus' fødsel. Men for det meste er vi tilbøjelige til at miste fokus - og blive distraheret af den kommercialiserede jul. Det er svært at koncentrere sig om vigtigheden af den åndelige del og betydningen af adventstiden, fordi vi er travlt optaget af at pynte juletræ, købe gaver og planlægge juledagenes festligheder.

Der er intet galt med nogen af disse muntre og frydefulde projekter, men det er vigtigt at afbalancere det åndelige aspekt i adventstiden med alle vore andre aktiviteter. Hvis ikke vi tager os tid til refleksion, overvejelser, bøn og tanker om Gud, vil vi ende med at blive fysisk udmattede og åndeligt utilfredsstillede.

Når man bor, hvor jeg bor, er advent sandhedens genfødsel, og begyndelsen til det nye kirkeår.

Adventstiden giver os lejlighed til at forberede os selv til at modtage Jesus Kristus i vore hjerter og vore liv. Det er tid til bøn og omvendelse. Det er tid til glæde og håb. Det er tid til at føle Kristi tilstedeværelse blandt os. Det er tid til at forsones sig med Gud, med os selv, med andre og med vore naboer. I skrifterne, er advent lig med parathed, løfte og håb om genfødsel af nyt liv.

I adventstiden bekræfter vi, at Kristus er kommet til jord, at Jesus Kristus er til stede i verden af i dag, at Han kommer tilbage for at forløse menneskeheden. Denne erkendelse danner basis for vores festligheder og længsel efter forsoning. I adventstiden erkender vi vores eget ansvar som troende at *'elske Herren af hele dit hjerte'* og *'at elske din næste som dig selv'*.

I Betlehem er adventstiden fuld af forberedelser, fuld af forventninger og fuld af længsel efter frihed og forsoning. Kairos dokumentet udsendt fra Betlehem, er et opråb fra de kristne, som derigennem udtrykker deres længsel efter at blive befriet for det israelske militærs onde og uretmæssige besættelse af deres land på samme måde som Israelitterne gjorde det, da de som slaver i Egypten, som undertrykte, var berøvet deres frihed. Via Kairos Palestine hæver vi vore stemmer i solidaritet med alle, som har oplevet uretfærdighedens tyranni i en verden fuld af synd og ødelæggelse – men som stadig håber og tror på udfrielsen fra den Gud, som har hørt skrigene fra de undertrykte og befriet dem.

I lighed med sidste år udsender Kairos Palestine, sammen med forskellige andre palæstinensiske civile organisationer, dette opråb som en del af adventstidens forberedelser og løfter. Sidste år henvendte vi os til vore søstre og brødre over hele verden, som her i adventstiden vender sig mod Betlehem, for at fortælle dem om vores dagligdag under besættelsen og dermed gøre dem bevidste om vores situation. Vi lod dette kald fra selve Kairos Dokumentet genlyde: *'Vort spørgsmål til vore brødre og*

søstre i kirkerne i dag er: *Kan og vil du sammen med os arbejde for at genetablere vores frihed? Fordi vores frihed er det eneste bæredygtige grundlag for både palæstinensere og israelere til at leve sammen i kærlighed, retfærdighed, fred og sikkerhed.*

Ligesom sidste år ønsker vi at dele vores virkelighed med dig sammen med vores forhåbningsfulde overvejelser om denne virkelighed). Vi vil forsøge at få dig til at se og opleve det moderne Betlehem – som endnu er 'den lille by Betlehem' omgivet af Muren og de mange bosættelser.

I vores opråb vil vi endnu en gang fokusere på Betlehem og nogle af de problemer, som indbyggerne står ansigt til ansigt med hver eneste dag:

Til 1. søndag i advent: Vi vil kaste lys over flygtninge og flygtningelejrene i Betlehem.

Til 2. søndag i advent: Vi vil fokusere på situationen for palæstinensiske fanger, børn såvel som voksne.

Til 3. søndag i advent: Vi vil pege på de allerstørste vanskeligheder og uretfærdigheder, som mange palæstinensiske familier må se i øjnene: Afsondring, som påvirker de enkelte familier på grund af de hindringer, det israelske militær stiller i vejen for dem. Disse hindringer, som forhindrer familier i at blive forenet og gør det umuligt for dem at leve sammen og krænker de grundlæggende menneskerettigheder.

Til 4. søndag i advent: Vi vil tale om den primære grund til, at palæstinenserne forlader deres land: Bosætternes vold mod menneskene, deres ejendomme, deres jord og deres oliventræer.

I beretningerne indgår statistikker og facts, som belyser indholdet, ligesom der vil være teologiske refleksioner og indlæg skrevet af medlemmer af det palæstinensiske kristne samfund.

Hjælp os med at videregive oplysninger om situationen i Betlehem i dit lokalsamfund, til venner og familie. Kom og besøg os og oplev dagligdagens realiteter i Betlehem, eller kom som pilgrim for at bede, videregive budskabet om fred, kærlighed og forsoning.

Med din hjælp og solidaritet, kan vi måske endelig leve i fred og retfærdighed: Med den fred, som alle folkeslag higer efter, den fred, som blev forkyndt i Betlehem.

Du Gud for al skabelse, som sendte os ham, der døber med Helligånd og ild, for at frelse os, vi beder dig: Giv os kraft til at omvende os, så vi kan blive dine trofaste og modige tjenere. Velsign os med en brændende standhaftighed, så vi følger dig og rejser os imod al ondskab. Åbn vore øjne, så vi ser dit folks

lidelser. Styrk vor beslutsomhed, så vi stiller os solidariske med alle dem, der tørster efter dit levende vand, din rensende ild, dit evige håb og din kærlighed. I tro, herliggør vi dit navn.

Rifat Odeh Kassis, Chefkoordinator

Kairos Palestine – Sandhedens øjeblik

Kairos Palestine takker alle bidragsydere til disse artikler samt de frivillige som oversætter budskabet.

Julens mirakel gør os til sande mennesker

Hind Khoury

Jeg holder aldrig op med at undre mig over det mirakel, at hvert eneste år - i takt med at vi nærmer os julen – lyser mit tunge hjerte op i glæde og håb. Jeg får modet fra mine medmennesker i Betlehem, som over årene, og under mange krige og besættelser, aldrig nogen sinde er holdt op med at fejre jul og ære den nyfødte fredsfyrste.

Mit hjerte gløder i skyggen fra Apartheid Muren lige uden for min dør i Betlehem. Muren er et mørkt vidne om Israels besættelse, en besættelse, som kvæler vores liv, fortærer vort land og fratager os friheden til at bevæge os omkring og besøge venner og familie. Vi bestræber os simpelthen på at leve normale liv midt i koloniseringens abnormalitet. Vi er underkastet denne uretfærdighed, og for at føje spot til skade, udråbes vor modstand som terror, og vores håndtering af denne offerrolle som aggression.

Denne transformation er uforståelig. Hvordan kan der komme lys i hjertet, når vores politiske fanger holdes fast i Israelske fængsler, mange af dem uden lovlig rettergang? Hvorledes kan hjertet opløfte sig, når vore flygtninge venter i deres lejre for blot at blive mødt med mere frustration, afsavn og yderligere fordrivelse? Hvilket lys er der i en egn, som rummer millioner af nye flygtninge, og som er delt af krige?

Når jeg nu fornyer mit håb i takt med, at julen nærmer sig, og mens mit hjerte fyldes med glæden ved at give og yde omsorg, vender jeg mig til mine medmennesker med en større tro på deres velvilje. Livet ser lovende ud og hver lille strid og hårdt arbejde lønner sig, og jeg bliver mindet om, at jeg ikke kan leve uden julen.

På grund af den ydmyge fødsel i Betlehem, er menneskeheden blevet frelst. Julens enkle budskab er livets hemmelighed, meningsfuldt og vitalt for selve vor eksistens. I samme sekund den enkle sandhed afsløres for os, ved vi, at vi er sat på jorden for at bidrage, således at vi kan have et liv og leve det i rigt mål.

Min bøn denne jul er, at vi griber julebudskabets mirakel og tænker på de fattige, de hjemløse og de undertrykte.

Min bøn denne jul er for de tusindvis af hjerter, der forpligter sig til at arbejde ihærdigt og vedvarende for en bedre verden, hvor retfærdighed respekteres, og hvor man er mere villig til at lægge kræfter i at lindre smerte og lidelser end i banale interesser og magtudøvelse.

Min bøn denne jul er, at mennesker vil søge deres sande kald. Med så mange gamle og nye flygtninge i mit kære Mellemosten, herunder de palæstinensiske flygtninge, som blot ønsker – og har krav på – at vende tilbage til deres hjem, med så mange hjemløse,

strandede forældre, børn og gamle, så mange flere døde og sårede, så mange ødelagte hjem, så meget hårdhed, så mange splittede samfund er der i sandhed brug for at sprede glæde og håb, at genoprette fred, og at vise at vi bekymrer os om andre og bevise, at vi er menneskelige og fortjener livet.

Hind Houry

Hind Houry er palæstinensisk kristen, mor til 3 voksne børn og gift med en lokal arkitekt. Hun har i mere end 20 år arbejdet med den økonomiske udvikling af de Palæstinensiske besatte territorier. I 2005 blev hun af den palæstinensiske regering udnævnt til Minister for Anliggender i Jerusalem, og senere blev hun Palæstinas ambassadør i Frankrig.

1. søndag i Advent

Flygtninge og flygtningelejre i Betlehem

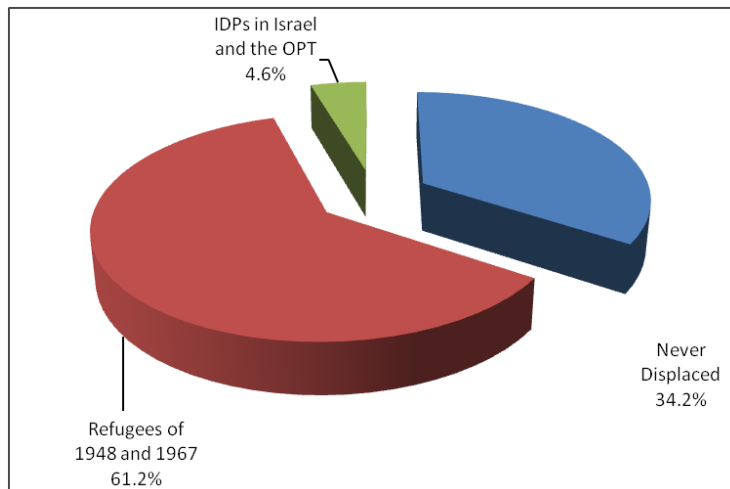
Den fortsatte katastrofe - Nakba¹

Badil

Tvangsflytning er den største trussel mod palæstinenserne i dag, og den påvirker flere palæstinensere end en nogen som helst militær operation kan gøre. I det forgange år har Israel tvangsflyttet tusinder af palæstinensere i Jerusalem, på Vestbreddens område C, i Gaza sribens buffer zone og i Negev-ørkenen inde i Israel.

Palæstinensiske flygtninge og internt tvangsflyttede personer – de såkaldte IDP – (Internally Displaced Persons) udgør det største og længstvarende tilfælde af tvangsforflytning af mennesker i verden i dag, og er hovedsagelig spredt ud over hele Mellemøsten. Ud af 11,2 mio. palæstinensere på verdensplan, er 7,4 mio. (66%) tvangsflyttet.

Procentvis andel på verdensplan af palæstinensiske flygtninge og internt tvangsflyttede personer (IDP)

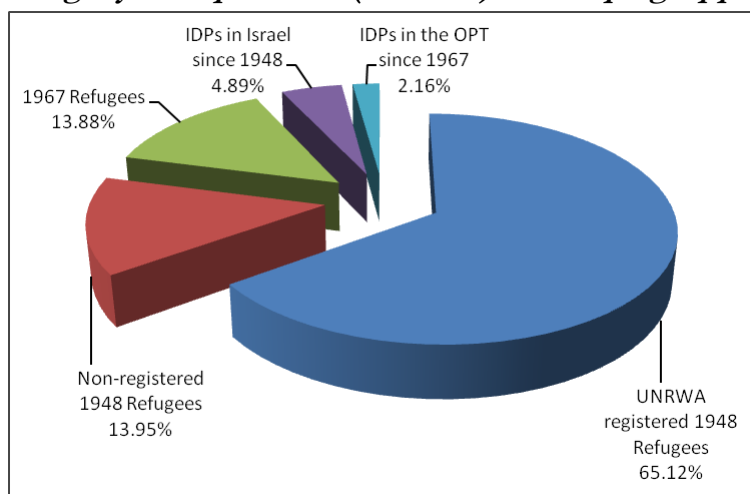

Registrerede palæstinensiske flygtninge bor for størstedelens vedkommende i det besatte Palæstinensiske territorium (41%), i Jordan (40%), Syrien (10%) og Libanon (9%) – ofte i en ganske kort afstand fra deres hjem og oprindelsessted. Hertil kommer, at mindre end 50% af det palæstinensiske folk bor inden for Palæstinas grænser. Ca. 1,4 mio. palæstinensere bor i Israel – og af disse er 25%, ca. 360.000 tvangsforflyttet, og lidt over 4

¹ Nakba betyder 'katastrofe' på arabisk. Det henviser til ødelæggelsen af det palæstinensiske samfund i 1948 med oprettelsen af Israel som selvstændig stat, hvor 750.000 palæstinensere flygtede eller var tvunget til at flygte af de israelske tropper. Fordi palæstinenserne ikke var jøder, var deres tilstedeværelse og dominerende ejerskab af jorden en hindring for oprettelsen af den jødiske stat. Denne udvandring, var allerede halvt fuldendt 1 maj 1948, da Israel erklærede sin uafhængighed og de arabiske stater gik ind i striden.

mio. palæstinensere bor i det besatte palæstinensiske territorium.

Procentvis andel på verdensplan af palæstinensiske flygtninge og internt tvangsflyttede personer (IPD'ere) fordelt på grupper

For med tvang at forflytte den palæstinensiske befolkning har Israel udviklet og gennemført mange love, politikker, og praksisser. I dag udfører Israel disse tvangsflytninger som en '*tavs*' overførsels- eller flyttepolitik. Tavs, fordi Israel gennemfører det ved at forflytte små antal folk ad gangen, hvilket, man så antager, vil gå upåagtet hen, idet man ønsker at undgå international opmærksomhed. Hertil kommer, at israelsk lov og politiske struktur diskriminerer palæstinenserne på ganske mange områder, såsom indfødsret, retten til at bosætte sig, retten til at eje jord og gennem regional og kommunal planlægning.

Ca. 28% af de palæstinensere, der bor i Betlehem området i det besatte palæstinensiske område, lever som flygtninge. Mellem 1949 og 1950 blev der oprettet 3 flygtningelejre – Aida Camp, Dheisheh Camp og Beit Jibrin /Azzeh Camp – i dette område, hvor der i dag bor 22.023 palæstinensere. Aida Camp, som dækker et beskedent landområde på 0,2 km², blev oprettet i 1950 på et stykke jord, som UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) lejede af den jordanske stat, som dengang regerede over Palæstina, indtil de israelske styrker i 1967 besatte Vestbredden. Aida ligger mellem de to byer Betlehem og Beit Jala. Arbejdsløshedsraten i alle 3 lejre er meget høj, fra 30-43%. Flygtninge i alle 3 lejre lider af høj grad af overbefolkning, herunder overfyldte skoler, med elendige vandtilførsler og dårlige sanitære installationer og forhold. Ydermere lider familierne i flygtningelejre i det besatte Palæstina af fattigdom på grund af fødevarer-forbrugsmønstrene. Omkring 39% af familierne i lejrene er fattige sammenholdt med 29,5% af øvrige familier.

Demografiske og socioøkonomiske indikatorer afspejler sårbarheden hos de palæstinensiske flygtninge og IDP'ere under de sidste 60 års tvangsflytninger. Israels politik og praksis med besættelse, apartheid og kolonisering og en lang række militære konflikter i regionen er for palæstinenserne resulteret i mangel på personlig sikkerhed,

dårlig socioøkonomiske tilstande og manglende stabilitet, især da flygtninges status bliver forbundet med statsløshed, ineffektiv beskyttelse og utilstrækkelig hjælp.

Badil Resource Center for Palestinian Residency and Refugee Rights er en uafhængig, lokal non-profit organisation nedsat for at forsvare og fremme palæstinensiske flygtninges og IDP'eres rettigheder. Vores vision, mission, programmer og tilhørsforhold er defineret af vores palæstinensiske identitet og principperne i international lovgivning, her især den internationale menneskeretslovgivning. På dette grundlag tilstræber vi at fremme det palæstinensiske folks individuelle og fælles rettigheder. Se også www.badil.org.

1. søndag i advent Flygtninge

Jean Zaru

Det er fantastisk at vågne på denne årstid og høre fuglene synge i mit oliventræ ude i gården. De kalder andre fugle til sig for at dele deres foder med dem, og hele denne skare af fugle holder fest og fejrer. Med deres positive energi minder disse fugle mig om jomfru Maria, Jesus' mor.

Jomfru Maria, ser uden at blinke det daglige livs realiteter i øjnene, således som det udspiller sig under imperiets herredømme: De rige undertrykker de fattige, de magtfulde hersker over de svage, synlige og usynlige udelukkelsesmure bygges op, hjem bliver frarøvet deres ejere og ødelagt, jorden bliver konfiskeret, retten til vand bliver krænket, bevægelsesfriheden indskrænkes og adgangen til de hellige steder forbydes.

Palæstinensiske flygtninge har siden Nakba i 1948 og 1967-krigen boet og levet i flygtningelejre, og mange af dem har oplevet at være flygtninge op til flere gange. Det, at være flygtning, bør være noget midlertidigt, men det er blevet permanent her. Mange flygtninge lever i eksil i deres eget hjemland. Jomfru Maria ser alt dette og bære vidnesbyrd herom. Maria var flygtning, da hun, Josef og Jesus rejste til Egypten, men de blev i stand til at vende tilbage til deres hjemland.

Maria forstår flygtningenes ret til at vende hjem. Som hun står der i skyggen af imperiet, ser og bekræfter Maria til stadighed dette, og synger til Frelserens ære. Hun synger af fuld hals i sin tillid til Guds befrielse af de fangne og udfrielse for dem, der lever under løvløs undertrykkelse. Gud vil – synger Maria – vende op og ned på verden, vælte bjerge og lade dale opstå, Gud vil, på steder og på måder, som vi ikke ser endnu, nedbryde imperier og lade nye menneskelige fællesskaber af alle guds folk opstå. (Se Lukas 1:46-43, Marias lovsang).

Efter 46 års besættelse og udelukkelse fra alle basale rettigheder, er jeg så i stand til fortsat at vidne og synge om glæden, som Maria gjorde det?

I Lukas fortælling er den ugifte Maria ikke alene med sine ængstelser og bekymringer, men søger støtte hos en anden kvinde, Elizabeth. Opfyldt af Helligånden, som lovpriser de krænkede, fryder de to kvinder sig sammen over Guds befriende handlinger. I Marias lovsang forkynder den gravide Maria Guds frelse og omsorg for de ydmygede og undertrykte. Guds velvilje overfor os alle uden undtagelse må dog ikke afventes passivt. Den fødes inden i os i dag, ud af vort kød og blod, ud af vore forpligtelser, engagement og vores kamp for retfærdighed. Den bliver håbet for dem, som ikke har håb. Jesus begyndte sit offentlige virke med at proklamere et nyt håbsprogram. (Lukas 4:18). Det kristne håb er en modstandsbevægelse FOR livet og ikke IMOD det. Håbet ligger ikke og

venter ude i fremtiden. Det er her og nu. At have et håb om retfærdighed betyder, at vi må arbejde for retfærdighed, at have et håb om fred betyder, at vi må arbejde for fred.

Dette blev fortalt til de fattige, til fangerne, til de blinde og nedbrudte ofre. Så derfor, hvorledes skulle jeg kunne stoppe min sang?

Gid denne jul må blive en tid, hvor vor forpligtelse og engagement og vort håb genfødes.

Kære venner, jeres venskab er en af de største gaver, jeg har modtaget. I oplyser min dag ved at slutte jer til mig og sammen med mig tænde glædeslys, på trods af sorg, håbslys i situationer, hvor rædsel får sit tag i mig, og kærlighedslys til opmuntring i min dagligdag.

Jeg vil tænde et lys for venskab i denne juletid. Jeg ved, at sammenhold mellem mennesker er mere kraftfuld, end de fordomme, som adskiller.

Livet går videre. Livet fuldbyrder sig selv og bekræfter de muligheder, håbet giver os.

Jean Zaru

Jean Zaru er leder af Religious Society of Friends – kvækernemenigheden i Ramallah, og er en af grundlæggerne af Sabeel. Hun har arbejdet på topplan i det internationale YMCA, i YMCA i Jerusalem og i WCC's centralkomite. Jean Zaru er forfatter til *''Occupied by Non-violence, a Palestinian Woman Speaks''*, og har skrevet et utal af artikler. Hun modtog Anna Lindt prisen mod ikke-vold i Sverige.

Maria og Elizabeth, Ein Kerem, Israel

Ein Kerem var en af de affolkede og forladte arabiske byer, som overlevede krigen med de fleste bygninger intakte. Israel indlemmede byen i udkanten af Jerusalem. De forladte huse blev overtaget af nye emigranter.

2. søndag i advent

Tilbageholdelse af palæstinensere

Udarbejdet af Addameer

Israelernes fortsatte kolonialisering af Palæstina hviler på deres evne til at undertrykke den indfødte palæstinensiske befolkning. En af de mest konsekvente strategier, Israel har anvendt i denne undertrykkelsesproces, er masse-tilbageholdelse og fængsling af hundrede tusindvis palæstinensere i et forsøg på at 'kriminalisere' en hvilken som helst handling, der opfattes som modstand mod kolonialiseringen og besættelsen. Til dato, er mere end 800.000 palæstinensere blevet tilbageholdt af Israel siden 1967, og fra år 2000 yderligere 8.000 børn. Dette tal taget i betragtning har tilbageholdelse vist sig som et effektivt redskab til at kontrollere den palæstinensiske befolkning samt ødelægge det palæstinensiske samfund og dets evne til at opbygge en normal samfundsstruktur, som er nødvendig for palæstinenserens politiske suverænitet og selvbestemmelse.

Lige nu holdes 4.979 palæstinensere som politiske fanger, heraf er 156 administrativt tilbageholdt, registreret i hemmelige arkiver uden reelle anklager eller retsforfølgelse. Dette antal inkluderer 236 børn, heraf 44 under 16 år, 16 kvinder og 13 medlemmer af den palæstinensiske lovgivende forsamling.

Fængslede palæstinensere er udsat for hårde betingelser fra det øjeblik, de arresteres. De arresteres ofte i deres hjem midt om natten under voldsomme militære raids, udsættes for langvarige forhør, som ofte indeholder fysisk og psykisk tortur og isolation, forhøres ved en militærdomstol, hvor dommen i 99% af tilfældene lyder på 'skyldig', og de holdes fangne under usle, uhygiejniske og uhumske forhold. Disse barske betingelser har siden 1967 resulteret i, at 203 palæstinensere døde: 97 som et resultat af tortur, 51 af mangel på lægehjælp som følge af 'sløseri' fra fængselsadministrationens side, 74 af skader tildelt dem under arrestation og 7 efter at være skudt af 'specialtropper' i fængslet.

Der vil aldrig blive retfærdighed og fred i Palæstina, før alle palæstinensiske fanger løslades betingelsesløst, og deres løsladelse skal ske før og som en forudsætning for fremtidige fredsforhandlinger.

Israelske besættelsesstyrkers anholdelseskampagner i Betlehem

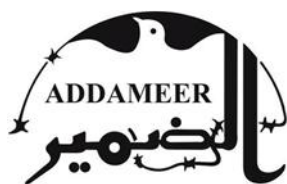
I lighed med andre palæstinensiske byer lider Betlehem under regelmæssige og hårde arrestationsoperationer udført af de israelske besættelsesstyrker (Israeli Occupying Forces IOF). For nærværende er 453 borgere fra Betlehem, heraf 4 kvinder, 10 børn under 16 år og 23 børn mellem 16 og 18 fængslet.

Manar Zawarha er universitetsstuderende, og 19 år gammel. Hun blev anholdt, da hun var på vej gennem checkpointet i Betlehem. En intelligent og lovende studerende. I 30 dage blev Manar underkastet forhør i Moscobiyeh Interrogation Center i Jerusalem. Under disse forhør blev Manar udsat for psykisk tortur i form af intimiderende og skræmmende trusler mod hende selv og hendes familie, en praksis, som er meget anvendt mod palæstinensiske fanger i forsøg på at tvinge informationer ud af dem. Til sidst blev Manar dømt til 12 måneders fængsel og en bøde på 3.000 shekel (ca. 4.500 DKK), men hendes dom blev nedsat og hun blev løsladt midt i maj.

IOF gør ikke forskel på mænd og kvinder ved anholdelser, og de kvindelige fanger får heller ikke specielle privilegier på grund af deres sociale stilling og særlige behov. Hida Bdeed fra landsbyen Doha nær Betlehem er mor til 7-årige Malek og 5-årige Yara. Hun blev anholdt i overværelse af sin mand og sine døtre, da IOF invaderede og ransagede hendes hjem en tidlig morgenstund, tog hende med - med bind for øjnene og lagt i håndjern. Hida blev overført til Asqalan Detention Center og forhørt i 8 dage. Hida, som blev anholdt den 2. april, er stadig tilbageholdt uden anklager og er nægtet besøg af sin familie. Hun ved ikke, hvornår hun igen ser Malak og Yara.

Nægtelse af familiebesøg er en rutinemæssig politik, som praktiseres af fængselsadministrationerne. Familien til An'am Hasanat, som bor i Dheisheh flygtningelejren, har store vanskeligheder med at få tilladelse til at besøge hende. Eftersom de fleste palæstinensiske fanger holdes fængslet på Israelsk territorium, hvilket er i direkte modstrid med international lov, er det nødvendigt for familierne både at søge om en speciel tilladelse til at rejse ind i Israel og også at søge besøgstilladelse. På denne systematiske måde undergraver de israelske fængselsmyndigheder effektivt fundamentet for det palæstinensiske samfund.

-oOo-

Addameer Prisoner Support and Human Rights Association er en NGO institution, der yder gratis juridisk assistance til politiske fanger, er fortaler i nationalt og internationalt regi for fangernes rettigheder, og arbejder for at afskaffe tortur og andre overtrædelser af fangers rettigheder gennem overvågning, retlige processer og solidaritetskampagner. Se også www.addameer.org eller info@addameer.ps.

Palæstinensiske børn i fangeskab

Den skadelige indvirkning på børn som følge af anbringelse i isolation

Udarbejdet af Defense The Children International (DCI)

Lige siden begyndelsen af den 2. Intifada i september 2000, har de israelske myndigheder opgraderet og intensiveret arrestationer af palæstinensiske børn. I de sidste 12 år er mere end 8.000 børn blot **12** år gamle blevet arresteret, forhørt og retsforfulgt i det israelske militærs retssystem.

	Jan	Feb	Marts	April	Maj	Juni	Juli	Aug	Sept	Okt	Nov	Dec	Gnst.
2009	389	423	420	391	346	355	342	339	326	325	306	305	355
2010	318	343	342	335	305	292	284	286	269	256	228	213	289
2011	222	221	226	220	211	209	202	180	164	150	161	135	192
2012	170	187	206	220	234	221	211	195	189	164	178	195	198
2013	223	236	238	238	223	193							

Antal palæstinensiske børn i israelsk fængsel registreret ultimo hver måned siden januar 2009.

Bemærk: Tallene er **ikke** akkumulerede.

	Jan	Feb	Marts	April	Maj	Juni	Juli	Aug	Sept	Okt	Nov	Dec	Gnst.
2009	50	54	53	47	39	47	42	39	40	44	41	42	44
2010	44	41	39	32	25	23	18	20	32	34	32	30	31
2011	34	45	45	37	38	38	40	34	35	30	33	19	36
2012	26	24	31	33	39	35	34	30	28	21	21	23	29
2013	31	39	39	44	48	41							

Antal palæstinensiske børn (12-15 år) i israelsk fængsel registreret ultimo hver måned siden januar 2009. **Bemærk:** Tallene er **ikke** akkumulerede.

Vedholdende misrøgt og tortur er almindelig i det israelske militære retssystem. Børn får bind for øjnene, håndjern på, bliver slået og sparket, udsættes for udnyttelse, trusler og overtalelsesforsøg, og anbragt i isolation.

Disse voldshandlinger er ikke affødt af nye metoder taget i brug af Israel efter den 2. Intifada. De er et resultat af Israels intensivering og allerede-eksisterende praksisser implementeret i de besatte palæstinensiske områder, og er målrettet mod effektivt at regulere ethvert aspekt af palæstinenserens liv. Det er et vedvarende forsøg på at undertrykke det palæstinensiske folks håb om selvbestemmelse og deres kamp for fred, retfærdighed og lighed.

Den systematiske vanrøgt som fængslede, palæstinensiske børn udsættes for, er diskriminerende og overtræder alle hensigter med 'børneprincippet', som er indeholdt i De Forenede Nationers konvention om børns rettigheder. Palæstinensiske børn fra Vestbredden er underlagt militære bestemmelser og bliver retsforfulgt ved israelske militærdomstole med total mangel på et minimum af garanti for hverken retfærdig retsforfølgelse eller en fair retssag.

Den mest skadelige praksis, som anvendes af de israelske militærdomstole, er de psykologiske forhørsteknikker, og blandt disse, anvendelse af isolation over længere perioder.

Siden 2008, har DCI-Palestine dokumenteret 73 tilfælde, hvor palæstinensiske børn er blevet holdt i isolation til tider i perioder op til 29 dage. Disse børn er gentagne gange blevet udsat for tvang under forhør og er blevet forment adgang til deres forældre og nægtet juridisk bistand. Ifølge DCI-Palestine har de israelske militærdomstole fremkaldt tilståelser og andre vidnesbyrd under tvang, og i nogle tilfælde er tilståelserne blevet dokumenteret på hebraisk. Ved militærdomstolene er domsafsigelsen 'skyldig' helt oppe på 98%.

De børn, der bliver ført til Al Jalame forhørs- og detention centret, fortæller, at de er blevet holdt i isolation i små celler på ca. 2 x 3 meter. De sover enten på en betonbænk, på gulvet eller på en tynd madras, som ofte beskrives som 'snavset' eller 'ildelugtende'. Måltiderne skubbes ind til børnene gennem en lem i døren, og de er udelukket fra enhver form for menneskelig kontakt.

Væggene i cellerne er grå med spidse knaster, som gør det smertefuldt at læne sig op ad. Der er ingen vinduer, og den eneste lyskilde kommer fra et svagt, gulligt lys, der er tændt 24 timer i døgnet, hver eneste dag. Nogle af børnene klager over smerter bag øjnene og har psykologiske efterveer efter at have været tilbageholdt i disse fængselsceller.

Vidnesbyrd fra børn, som holdes i isolation, viser, at det primære formål med isolationen er at nedbryde dem for at få dem til at tilstå. Mange børn fortæller, at de holdes i isolation mellem de langvarige forhør, hvor der ofte anvendes forbudte forhørsmetoder, som kraftige rusk i ben og hænder, nedværdigende stillinger, fysisk vold, trusler og intimiderende handlinger. De fleste børn, der tilbageholdes og forhøres på denne måde, ender med at tilstå. Når børnene har tilstået – bliver de retsforfulgt ved en militærdomstol, og overført til et almindeligt fængsel.

Den skadelige psykologiske og fysiske virkning på personer, der anbringes i isolation, er veldokumenterede. Symptomerne er angstanfald, dødsangst, depression, indesluttethed, en følelse af håbløshed, uprovokeret vrede, manglende koncentrationsevne, desorientering, paranoia, psykotiske anfald, lemlæstelser ved egen hånd og selvmordsforsøg.

I 2011 anbefalede og insisterede De Forenede Nationers tortur-rapportør, Juan Méndez, på et totalforbud mod brug af isolationsfængsel af børn. Indtil dato er dette ikke blevet implementeret af Israel.

internationale, nationale og lokale standarder. Som en del af dette arbejdet yder DCI-Palestine gratis juridisk bistand, indsamler vidnesbyrd, forsker og udgiver rapporter og generel oplysning rettet mod forskellige ansvarlige instanser.

Defence for Children International (DCI) – Palestine Section, er den nationale afdeling af den internationale NGO organisation til beskyttelse af børns rettigheder. DCI blev oprettet i 1979 og har rådgivende status for ECOSOC. DCI-Palestine blev etableret i 1991, med det formål at forsvare, fremme og beskytte palæstinensiske børns rettigheder i overensstemmelse med UN konventionen om børns rettigheder (CRC) samt i forhold til andre

Retfærdigheds Gud: Hør vort Råb

Imad Haddad

Men Herren venter med at vise jer nåde. Han vil rejse sig for at forbarme sig over jer, for Herren er Rettens Gud. Lykkelig hver den, som venter på ham. Du folk på Zion, der bor i Jerusalem, græd ikke. Han viser dig nåde, når du råber til ham, når han hører det, svarer han dig. (Esajas 30, 18-19) .

Palæstinenserne græder stadig: O Herre, hvornår skal vi stoppe vores gråd? Hvornår vil du have medfølelse med os, O Herre? Hvornår vil du være os nådig O Herre? Hvornår vil vore fangne blive sat fri, O Herre? O Herre, hvor længe skal palæstinenserne spise modgangens brød og drikke Lidelsens vand? O Herren, hvor længe skal palæstinensiske fanger udholde sultestrejker, for at deres stemmer skal blive hørt? Lad os ikke vente længere, vis os nåde og retfærdighed, og før os til et fuldt og rigt liv, som du har lovet os.

Dette er det råb i frustration, som hæver sig fra fængslets tremmer, et fængsel der er fuldt af unge og voksne, af mænd og kvinder, der søger retfærdighed og liv. Men dette råb om menneskelighed høres blot af få mennesker. Menneskeligheden ødelægges med hver dag, der går, mens palæstinensiske børn, mænd og kvinder bliver holdt fangne uretmæssigt, og i så mange tilfælde uden rettergang, ja, for slet ikke at tale om en fair rettergang.

År efter år banker adventstiden på vores dør, og vi hæver glade vore stemmer, synger og prædiker: Bered os Guds vej Dog tager vi blot tøvende skridt for at betrede denne vej, og vi taler med meget lave røster i stedet for at stemme i et råb om trøst til Herrens folk (Esajas 40: 1-3).

Palæstinenserens situation som fanger i fangenskab i Israels fængsler forværres dag for dag. Dette er langt mere skræmmende, når det går op for os, at det, vi ved om denne situation, blot er fragmenter af, hvad fangerne går igennem.

Vi hører om den umenneskelige behandling, de lider under, men vi hører sjældent om den straf, de må tåle, hvis de protesterer mod denne behandling.

Vi hører om fængsling af børn, men vi kender ikke de traumer, børn må gennemgå dag ind og dag ud.

Vi ved, at Røde Kors og/eller Røde halvmåne hjælper, men også mislykkes i at arrangere familiebesøg, men vi kender ikke de børn, der vokser op uden kontakt med en eller begge forældre, fordi forældrene er sat i fængsel.

Vi ved, at bøger formentlig er til rådighed for fangerne, men vi kender ikke de vanskeligheder og de forhindringer, fangerne udsættes for, når de forsøger at uddanne sig i fængslerne.

Vi hører - måske - om fængslede børn i medierne, men medierne fortæller os ikke om børn, hvis navne og fotografier fordeles i byerne for at skræmme dem og holde dem fangne i deres hjem, før de fængsles.

Jeg har kaldt dig ved navn'... (Esajas 43:1), vore navne bærer vore personligheder gennem deres breve. Vore navne er vort særpræg. Gud kalder os ved navne, fordi vi er specielle og værdifulde for Herren. Fanger frarøves denne ret, de bliver ikke kaldt ved navn, men ved nummer. Mennesker er ikke numre, ej heller skal de oplistes som statistikker. De er personer, som er bestemt til at leve, til at være frie, og til at udfolde deres rettigheder.

Desværre forholder det sig således, at selv verdenssamfundet – og endog under forhandlinger – betragter palæstinensiske fanger som numre og statistikker, og således overser, at disse numre er virkelige levende mennesker.

Disse er ordene, som Jesus oplæste. Disse er ordene, som markerer og udgør hans menighed blandt folket. På en måde er disse ord dagsordenen for den måde, hvorpå Jesus mødte sin menighed. Det var disse ord, Jesus oplæste ved begyndelsen af sin tjeneste. Disse ord formede hans virke blandt folket. På en måde satte de dagsordenen, da han begyndte sin tjeneste. (Lukas 4: 17b-19).

Det var klart helt fra begyndelsen, at Jesus ville få problemer med denne dagsorden, når han prædikede til folket og overfor myndighederne, men han var fast besluttet på at prædike Herrens nåde, gode nyheder til de fattige, frigivelse af de fangne, syn til de blinde, frihed til de undertrykte. Kirken af i dag er kaldet til at være tro mod denne dagsorden. Vi er forpligtet til at forkynde evangeliet og synge en lovsang til frihed, retfærdighed, lighed, tro, håb og kærlighed.

Når vi fejrer advent i år, så lad os leve i den frihed, Herren har givet os. Lad os handle i overensstemmelse med vor tro og ret til frihed – ikke blot på et åndeligt plan, men også i dagligdagen. For hvis Kristus sætter os fri, skal vi i sandhed kundgøre frihed.

Det er tid for kirken til at ryste støvet fra fangeskabets lænker, frygt og partiskhed af sig og leve i overensstemmelse med Gud i ord og gerning, for Kirkens Gud er Retfærdighedens og Nådens Gud.

Imad Haddad

Imad Haddad er præst i ELCHL, og arbejder for den Evangelisk-Lutherske Håbets Kirke i Ramallah. Han har studeret på The Near East School of Theology Beirut Libanon, og gennemførte et årsstudie ved The Lutheran Theological Southern Seminar, Columbia, South Carolina, USA. I marts 2008 blev Imad Haddad ordineret præst.

Kærlighedens kraft i fængslet

Charlie Abu Saada

I salme 69:34 skrev salmisten David: *Herren hører de trængte og foragter ikke sit eget folk, som er fangne.* Herren holder stadig sit ord og er trofast overfor sit folk, især overfor dem, som lider og accepterer virkeligheden og forbliver tro mod Guds løfter og mod de mennesker, de elsker. Og på grund af deres trofasthed fortsætter de med modstanden mod det onde og arbejder på at få deres rettigheder og deres frihed.

Abu Naji er et af disse mennesker. Abu Naji blev fængslet under den første Intifada. Han stammer fra Beit Sahour, hyrdernes mark – en almindelig ung mand fra en jævn familie, en teenager, som nægtede at leve under en uretfærdig besættelsesmagt og en dreng, som elskede sin familie. Han blev voksen, blev en mand, som fandt sit livs kærlighed. Han tog sig af hende og lovede, at han altid ville være hos hende og at de skulle leve sammen i sikkerhed og værdighed i deres hjemland. Endnu inden han var færdig med gymnasiet, kom – hvad han senere ville kalde sit private 'onde' - ind i hans hjem og brød dørene til hans hjerte i stykker. Det var den dag, da Abu Naji blev arresteret af de israelske myndigheder, som udråbte ham til at være en fare. Abu Najis forbrydelse var, at han havde talt mod den israelske besættelse. Han blev fængslet - det skulle vise sig at være det første af mange fængselsophold - nær Nablus, og derefter flyttet ud i ørkenen, hvor han var i 10 år. I alt dette, som syntes at være en umulig kamp, slog hans hjerte hele tiden for hans elskede Lamees.

Lamees var en ung kvinde fra samme by, som havde kendt Abu Naji i mange år, og som elskede ham. Hun var rystet over Abu Najis arrestation. 'Min Gud, hvad skal jeg gøre?' bad hun. Og vor ufattelige Herre gav hende dette svar: 'Hav tillid til mig, og behold Abu Naji i dit hjerte'. Og hun var trofast overfor Gud og overfor Abu Naji.

3 måneder efter Abu Najis arrestation, rejste Lamees, hendes mor og en præst til fængslet for at besøge Abu Naji. De blev officielt forlovet i fængslet med Abu Najis vogtere og medfanger som vidner. Lamees var fast i sin tro og fortsatte med at besøge Abu Naji og indrettede sit liv efter bibelverset, *'busk dem, der er i fængsel, som var du i fængsel sammen dem, og busk de misrøgtede'*. (Brevet til hebræerne: 13:3). Lamees følte, at djævelen forsøgte at svække hendes tro og hendes beslutsomhed, og var ofte forvirret, men Herren var altid hos hende gennem Helligånden, og Lamees holdt ud hjulpet af og med Hans kærligheds hjælp og vejledning, og med støtte fra sine forældre og venner. Den dag, da Abu Naji blev løsladt, var svaret på alle hendes bønner.

I dag er det ikke let at forblive trofast, men Lamees og Abu Naji er lysende eksempler for os og for næste generation.

Når jeg er sammen med min tante, Lamees, og min onkel, Abu Naji, kan jeg se Paulus for mig, han, som aldrig gav op og som altid oppebar håbet om en fremtid for den første kristne menighed. Gud er kærlighed, og Han er her til at støtte os og være hos (i) os i vanskelige tider. Alt, hvad vi behøver, er at fortælle Ham om vor nød, stole på Ham og vente på Hans nådegave, som før eller senere vil blive os tildelt. Herrens gave til dette par, som forblev trofaste, var 3 børn og et liv fuld af lykke og succes i deres lille familie. Lamees og Abu Naji vil altid huske, hvad Gud sagde til dem i Romerbrevet 8:28: *Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud, og som efter hans beslutning er kaldede.*

Kære Gud, send en 'Lamees' til hver eneste af vore 5.000 palæstinensiske fanger, og lad dem alle følge Abu Najis eksempel. Lad kærligheden og modet være fremherskende og sprede sig i hjerterne. Husk alle dem, der har været fængslet på grund af deres kamp for social retfærdighed og frihed.

Vi stoler på, at Gud er trofast imod sit ord: *Herrens Ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed.* (Lukas 4:18)

Dr. Charlie Abou Saada

Dr. Charlie Abou Saada har fra februar 2009 været koordinator for kirkelige relationer hos World Vision of Jerusalem. Dr. Abou Saada er PhD i kanoniske lov fra Pontifical Oriental Institute i Rom samt har en BA grad i filosofi og teologi fra Pontifical University of St. Tommaso D'Acquino, ligeledes i Rom. Han bor med sin kone og deres 3 børn i Betlehem.

3. søndag i advent: Familiesammenføring

Familiesammenføring i Jerusalem - Palæstinensiske familiers samliv trues

Udarbejdet af Society of St. Yves

Familien anses for at være det mest naturlige og fundamentale element i samfundet, og derfor er retten til at gifte sig og stifte familie beskyttet af lov om menneskerettigheder. Når ægtefæller eller forældre og børn bor i forskellige lande, dvs. ikke bor i samme land, er stater forpligtet til at lette kontakten mellem dem, og tage sig af anmodninger om enten at flytte til eller forlade et land med familiesammenføring som formål. Og det skal ske på en human måde uden for mange forsinkelser.

Et palæstinensisk folk, forskellig retlig status

Efter besættelsen af Østjerusalem i 1967, annekterede Israel ulovligt selve bydelen, men **ikke** de palæstinensiske indbyggere. Palæstinenserne blev garanteret permanent opholdstilladelse, behandlet som var de immigreret til Israel – endskønt det var staten, der havde overtaget dem. Som et resultat heraf, har palæstinenserne i Jerusalem et særligt, såkaldt Jerusalem-ID kort, mens palæstinenserne på Vestbredden har et palæstinensisk Vestbred-ID kort.

Når en borger fra Jerusalem gifter sig med en palæstinenser fra Vestbredden, skal han eller hun ansøge om familiesammenføring. På trods af, at Betlehem blot ligger omkring 10 km fra den gamle by i Jerusalem, og at Betlehem og Østjerusalem ifølge international lov er besat af Israel, betragtes en palæstinenser fra Betlehem af de israelske myndigheder som en udlænding.

Humant, hurtigt og effektivt?

Ifølge international lov er Israel forpligtet til at behandle ansøgninger om familiesammenføring på en human, hurtig og effektiv måde. Men realiteterne i Jerusalem fortæller en anden historie.

Indtil 2002 forholdt det sig i de fleste tilfælde således - dog med en langvarig undersøgelsesproces til følge - at det Israelske Indenrigsministerium, som er ansvarlig for behandlingen af familiesammenføring, gav de palæstinensere, der ansøgte herom, en permanent opholdstilladelse, hvilket tillod ægtefællen fra Vestbredden at bo lovligt i Østjerusalem og hermed i Israel.

I maj 2002 udstedte den israelske regering forordning nr. 1813, som fastfros familiesammenføringsprocessen. Et år senere blev denne forordning ophævet til lov – loven om statsborgerskab i og indrejse til Israel - (the Citizenship and Entry into Israel

Law). Loven var midlertidig, og skulle gælde 1 år. Med gentagne mellemrum er varigheden blev udvidet siden da, og i januar 2012 blev den af den Israelske højesteret opgraderet til at være en endelig, og dermed ikke længere en midlertidig lov.

Fakta på bordet – I realiteternes verden gives der kun tilladelse til at overleve på et eksistensminimum

Par, der I dag ansøger om familiesammenføring, kan kun ansøge om midlertidige tilladelser. Disse tilladelser, hvis de overhovedet bliver udstedt, er gyldige 1 år. Hver gang – når tilladelsen er udløbet og skal fornyes – skal ægtefællen bevise, at den pågældende har bopæl i Jerusalem eller i Israel, og underkastes samtidig gentagne sikkerhedscheck. Tilladelserne giver alene deres indehaver lov til at opholde sig lovligt i Jerusalem uden nogen som helst rettigheder eller sociale ydelser – ikke engang adgang til den almindelige sygesikring. Denne politik påvirker i særlig grad kvinder, da de – især under graviditet og efter fødslen – har brug for lægekonsultationer og -hjælp. For ganske nylig er tilladelserne blevet ændret til at indeholde en arbejdstilladelse.

Blot dette at gå i gang med en familiesammenføringsproces byder på store forhindringer: Ansøgningen kan kun indgives, såfremt visse kriterier er opfyldt. Loven tillader kun familiesammenføring for mandlige palæstinensere over 35 år, og for kvindelige palæstinensere over 25 år. Hvis alderskriteriet ikke er opfyldt, bliver ansøgningen automatisk afvist.

Den ægtefælle, der har et Jerusalem ID kort, skal bevise, at hans hovedtilhørsforhold rent faktisk ER i Jerusalem ved at fremlægge lejekontrakt, afregning for el, vand og telefon samt 'kommune-skattebillet' (den såkaldte Arnona). Hvis dette tilhørsforhold ikke kan bevises, vil ikke blot ansøgningen om familiesammenføring blev afvist, men personens lovlige bopælsstatus vil blive draget i tvivl.

Derudover skal parret opfylde de israelske sikkerhedskrav, som betyder, at parret ikke må have en kriminel baggrund eller have brudt sikkerhedsbestemmelserne. Dette gælder ikke alene for parret, men også for deres respektive familier. Loven definerer familie, som '*en ægtefælle, en forælder, et barn, en bror eller søster og deres ægtefæller*'. Dette betyder, at skulle nogen af de nævnte personer have forbrudt sig mod sikkerhedsbestemmelserne – (endog uden selv at være klar over det – dvs. via hemmelige informationer) – vil ansøgningen om parrets familiesammenføring blive afvist – selvom parret ikke selv har forbrudt sig mod disse bestemmelser. Dette udgør en slags kollektiv afstraffelse, som i henhold den 4. Geneve konvention er at sammenligne med en krigsforbrydelse.

Som et resultat af denne israelske politik opholder mange palæstinensere sig illegalt i Jerusalem, uden sociale goder, med en konstant angst for at blive afsløret og deporteret til Vestbredden. Alternativerne vil være, at parret enten vælger at leve hver for sig på hver sin side af Muren, eller risikerer at miste deres opholdsrettigheder i Jerusalem, hvis begge flytter til Vestbredden eller til udlandet. Alle disse forhold er voldsomme slag mod deres basale menneskerettigheder. Palæstinenserne har i århundrede boet i Jerusalem og har

retten til at leve og forblive i deres by, til at gifte sig, men hvem de vil – uanset hvilke ID-papirer den ene eller den anden er i besiddelse af.

Tusindvis af familier er påvirket

Ifølge Adalabs advokat, Sawsan Zahar, som i 2012 i den Israelske Højesteret udfordrede indefrysningen af familiesammenføringer, blev blot 33 ud af 3.000 ansøgninger godkendt i 2011. Tallene er vanskelige at finde frem til. Det anslås, at det drejer sig om 15.000 – 20.000 familier, hvor den ene ægtefælle ikke har lovlig status.

I virkeligheden er det uklart, hvor mange ansøgninger, der er blevet indgivet til Indenrigsministeriet siden Oslo aftalerne. Det er ukendt, hvor mange ansøgninger, der er blevet godkendt, og hvor mange der er blevet afslået. For at få en bedre ide om, hvor mange, der er tale om, sendte St. Yves fornylig et forespørgsel herom til Indenrigsministeriet – hidtil uden at få svar!

St. Yves er det katolske center for menneskerettigheder, som arbejder som en paraplyorganisation under den katolske kirkes overhoved i Jerusalem. Gennem juridisk assistance og rådgivning arbejder organisationen med modstand mod overtrædelser af de menneskerettigheder, der hober sig op under besættelsen. Organisationens hovedområder er forhold, som relaterer sig til **opholdsret** for palæstinensere i Jerusalem, sager som relaterer sig til retten til **ejendom og jord** i Jerusalem og på Vestbredden samt sager, som har rod i palæstinenserens ret til **fri bevægelighed**.

3. søndag i advent

Familiesammenføring

Fadwa Abla Nasir

Vi sammenligner ofte nutidens politiske uro og besættelsen af vort land med den tid, hvor Jesus levede. I mit forsøg på at reflektere teologisk over familiesammenføring, tænker jeg på Den Hellige Familie da den flygtede til Egypten for at beskytte Jesusbarnet mod Herodes' sindsyge og voldsomme vrede, han som beordrede alle børn under 2 år dræbt: Stå op og før barnet og hans mor til Egypten, og bliv der så længe, som jeg siger Jer det. For Herodes vil lede efter barnet for at ødelægge ham. (Mat 2:13). For at beskytte Barnet blev Den Hellige Familie i Egypten, indtil de erfarede, at Herodes var død, hvorefter de besluttede sig til at drage tilbage til deres hjemland. De valgte at slå sig ned i en lille by ved navn Nazaret, hvor Jesus boede som dreng.

Den Hellige Families flugt til Egypten væk fra fare og død fremkalder minder om palæstinensiske familier, som foretog en lignende flugt til nærliggende landsbyer og Egypten væk fra grusomhed og ødelæggelse i krigen i 1948. Der fortælles mange historier om familier, som var tvunget til at forlade deres hjem og flygte fra fare, men som ikke kunne vende tilbage til deres hjem ved krigens afslutning. Utallige familier blev skilt fra hinanden og fik ikke lov til at genforenes. Jeg husker historien om Habibi familien fra Haifa, hvor moderen og hendes børn flygtede til Egypten for at søge i sikkerhed, og boede hos venner, indtil krigen var forbi. Da de ønskede at vende hjem og blive forenet med deres familie, var det kun moderen, og ikke børnene, der fik tilladelse til at vende tilbage. Ikke til Haifa, men til Jerusalem hvor parret boede og de fik aldrig lov til at blive forenet med deres familie i deres hjemland.

Rigtig mange familier fra Palæstina er spredt over forskellige dele af verden – også indenfor grænserne af vores besatte land, hvor de bliver nægtet genforening. Mure bliver bygget og nye regler indføres for at sprede familierne fra hinanden under påskud af hovedtilhørsforholdet, som bliver defineret af os af besættelsesmagten. Som mor har jeg spurgt mig selv: Hvor er mit tilhørsforhold? Er det ikke det land, hvor jeg blev født og hos den familie, som jeg tilhører og den nye familie, som jeg har dannet som en del af en naturlig proces? I dette land, hvor uretfærdigheden regerer, er vi ikke forundt en naturlig proces. Vi bliver styret af uretfærdighed af en stat, som kræver at have en guddommelig ret til mit hjemland, til at bringe familier fra hele verden sammen i mit hus, mens min familie er spredt her og der, og vi er nægtet sameksistens.

Josef flygtede til Egypten for at beskytte sin familie langt væk fra fare, og han førte den tilbage i sikkerhed til sit hjemland. Det er det familieskab, som vi er vokset op i og med, hvor vi altid forsøger at beskytte hinanden med kærlighed, og vi ofrer os for at tilgodese hinandens velbefindende. Det er det naturlige bånd, som holder en familie sammen.

Dette naturlige bånd bliver tit mødt med forsøg på at bryde det i stykker. I mange tilfælde lykkes det på den mest brutale måde at rive de fysiske bånd over, selv om det aldrig kan røkke ved styrken af de følelsesmæssige bånd.

Fadwa (Abla) Nasir

Fadwa (Abla) Nasir er mor til 3 og bedstemor til 4, og er medarbejdende i et familieforetagende i Ramallah. Hun har en uddannelse inden for psykologi og rådgivning, og er medlem af et antal lokale organisationer, herunder YMCA i Palæstina, Sabeel – en kristen organisation, som arbejder for fred, frihed og retfærdighed for palæstinenserne, Rawdat El Zuhour, det nationale musikkonservatorium og Tamer Institute for Community Education.

4. søndag i advent

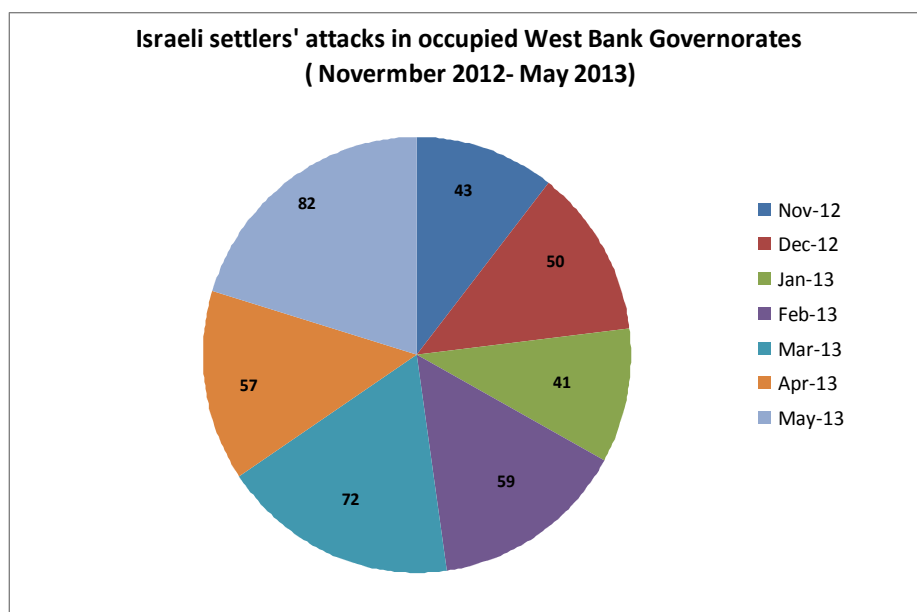
Bosættervold

Udarbejdet af Applied Research Institute – Jerusalem Society (ARIJ)

I løbet af især det sidste årti er angreb fra de israelske bosættere optrappet fra at være voldelige angreb kombineret med hård fjendtlighed mod den palæstinensiske befolkning til at være iscenesatte angreb, som terroriserer og sætter den palæstinensiske befolknings liv og lemmer på spild. Henover de 46 års besættelse har israelske bosættere ædt sig ind i det besatte territorium for at skaffe sig plads til mere end 650.000 bosættere, som har slået sig ned i 196 bosættelser og på 232 udposter. Deres tilstedeværelse og stadigt stigende antal har jordet enhver tanke om den meget omtalte 2-stats løsning, således at denne helt er bragt til ophør.

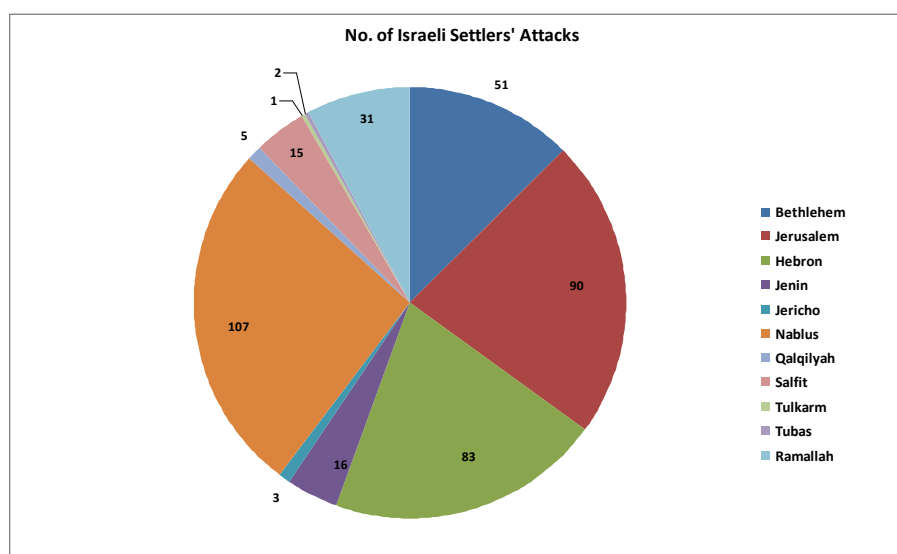
Israelske bosætteres angreb på palæstinenserne og deres ejendomme i det besatte palæstinensiske territorium skaber stadig større bekymring, især da den slags angreb bliver fuldstændig negligeret af den israelske besættelseshær. Det forholder sig faktisk således, at mange af disse angreb sker under beskyttelse fra hæren og mens de ser til. Bosætternes udspekulerede angreb er vokset i antal over de sidste 10 år, og arten af disse angreb er blevet langt mere voldsom end selv palæstinenserne havde forventet det. De israelske bosættere holder sig ikke tilbage for noget som helst for at vende op og ned på palæstinenserne liv, for at ødelægge landbrugsjord, rive træer op med rode og brænde dem ned, samt forurene opdyrkede marker og brønde. Statistikkerne viser, at bosætternes vold mod palæstinenserne og deres ejendomme i det besatte palæstinensiske område er for opadgående. Siden 2007 er mere end 2000 angreb blev gennemført af israelske bosættere, heraf er mere end 311 angreb foretaget af israelske bosættere i perioden Januar-maj 2013. Se figur 1.

Figur 1: Israelske bosætteres angreb på den besatte Vestbred. (Nov. 2012-maj 2013)

Angrebene fra de israelske bosættere har resulteret i ødelæggelse af religiøse steder, kirker og moskeer, som er blevet brændt ned, eller oversmurt med profan graffiti. Det er hævet over enhver tvivl, at de israelske bosætter får deres mod, støtte og motivation til at udføre deres angreb på palæstinenserne fra den israelske regering og hær, eftersom sidstnævnte gør, hvad de kan for at beskytte dem, ja faktisk yder den israelske hær beskyttelse til bosætterne under disse angreb, som bliver udført på hele Vestbredden, især i Nablus, Jerusalem, Hebron og Betlehem. Se figur 2.

Figur 2: Antal angreb fra israelske bosættere

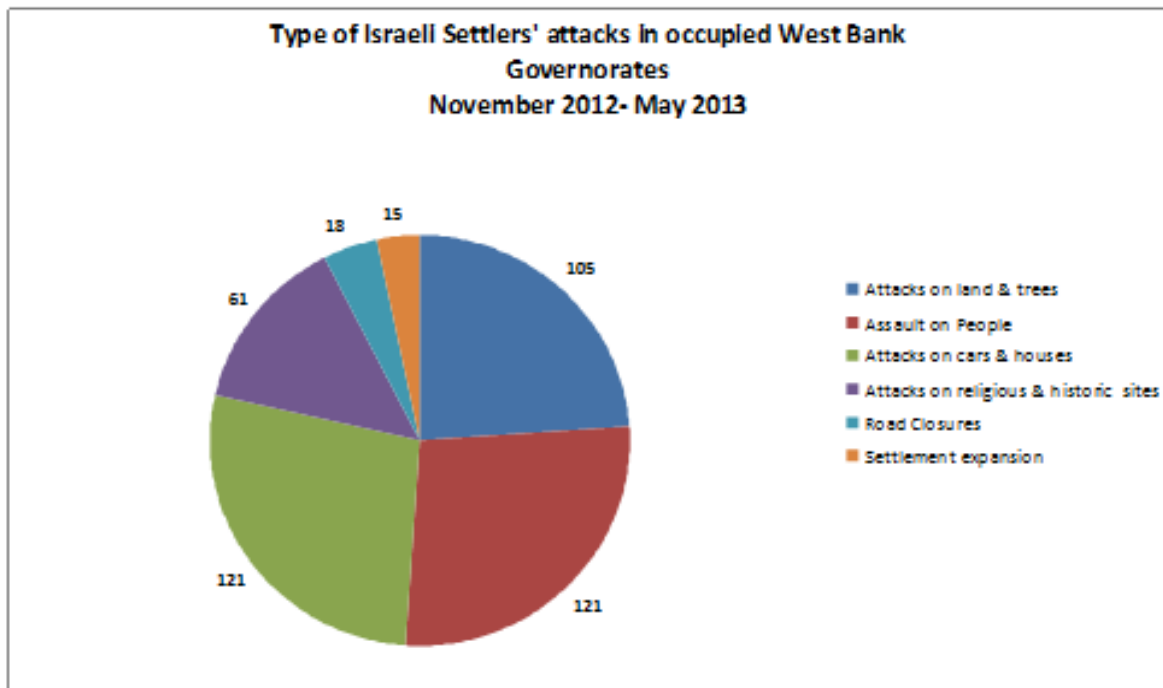

Mens tallene over antal angreb ikke går særlig meget i detaljer og ikke er fyldestgørende, afspejler de en bekymrende tendens, især i de senere år, da sådanne angreb er udført under 'price-tag'² slogan, som er en reaktion eller hævn/vendetta fra de israelske bosætteres side mod palæstinenserne på grund af de handlinger, den israelske hær udøver mod bosætterne, mens de tilsyneladende håndhæver loven, mest for at opretholde ro og orden i bosættelserne.

De israelske angreb på palæstinenserne er af varierende type og har medført grufule handlinger mod palæstinenserne. Se figur 3.

² Se <http://www.maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=446385>

Figur 3: Arten af israelske bosætteres angreb på den besatte Vestbred

ARIJ (Applied Research Institute – Jerusalem Society) repræsenterer 20 års kombineret organisatorisk erfaring i det Palæstinensiske område inden for økonomi, sociale forhold, overvågning af naturlige ressourcer, vandforsyning, bæredygtigt landbrug og politiske udviklingsdynamikker i området. ARIJ spiller en aktiv rolle i lokalsamfundet som talerør for større samarbejde mellem lokale og internationale institutioner og NGO'ere. Se også www.ARIJ.org.

4. søndag i advent

Bosættelser: I skal lære sandheden at kende!

Ibrahim Nairouz

Bosættelser er i al almindelig et udtryk for en de facto politik, som skaber en ny virkelighed i det besatte land, ved at besættelsesmagten etablerer beboelsesenheder af fastboende tilhørende en særlig gruppe mennesker, og derved med magt påtvinger områdets almindelige befolkningsstruktur bosætternes tilstedeværelse.

I det palæstinensiske tilfælde har den israelske besættelsesmagt fra den dag, Israel besatte landet, fulgt denne politik. De er lykkedes med i løbet af de mange besættelsesår at bygge et væld af jødiske beboelsesenheder, større bosættelser, isoleret fra omgivelserne, og har således etableret jødiske beboelsesenheder i palæstinensiske områder, uden at der er nogen som helst indbyrdes menneskelig kontakt, hvilket har resulteret i samfund, der er adskilt på en diskriminerende måde.

Den israelske besættelsesmagt har anvendt forskellige fremgangsmåder for at gennemføre disse tiltag:

- Konfiskering af palæstinensisk jord med magt og udnyttelse af Grøn og såkaldt national 'imiri'³ jord
- Tvangsmetoder og terrorisering af palæstinensiske indbyggere for at tvinge dem til at forlade deres områder til fordel for udvidelser af israelske bosættelser
- Under påskud af at tilskynde vækst af nationale bosættelser, er adskillige områder isolerede jordbesiddelser grænsende op til disse bosættelser blevet konfiskeret til formålet
- Under påskud af at bygge nye veje til gavn for bosætterne er enorme landområder blevet inddraget
- Som en del af udvidelsesplanerne for bosættelser, er arabiske indbyggere blevet nægtet tilladelse til at bygge på deres egen jord.

Resultatet er, at vi nu har jødiske beboelsesenheder midt inde i arabiske beboelseskvarterer på de tilgængelige tomme områder, som man har udset sig til jødiske bosættelser. Disse passer ikke ind i det omkringliggende miljø, og man har derved skabt jødiske bosættelser, som er i stadig konflikt med de arabiske samfund.

Bosættelsespolitikken er helt klar for alle og enhver. Dens formål er at nå frem til en situation, hvor bosættelsernes territoriale udvidelser og det stigende antal bosættere på bekostning af den palæstinensiske befolkningsgruppe i deres egne områder, vil resultere i,

³ 'Miri' jord er statsejet jord, velegnet til landbrug, hvor ejeren er staten, men brugsretten i de fleste tilfælde tilfalder enkeltindivider.

at bosættelserne er den fremherskende kilde til arbejde for palæstinensisk arbejdskraft. Palæstinensiske samfund vil blive gradvist reduceret til isolerede og belejrede regioner, omgivet af disse bosættere, og som sådan blive fattige og desperate enheder, som lever i uvidenhed, fattigdom og har store vanskeligheder ved opnå et anstændigt liv. På dette stadie, er palæstinenserne konfronteret med to muligheder: Enten at forsætte med at bo på deres egen jord, hvor deres eksistensgrundlag alene er afhængig af bosættelserne, eller – træffe en beslutning om at forlade stedet i fortvivlelse og uden håb om kunne skabe et liv i værdighed.

I denne situation vender mennesket sig til Herren den Almægtige, som er helt klar over den politik, der 'trækker tæppet væk under ens fødder'. Mennesket søger tilflugt hos Ham, som afviser al uretfærdighed, og ønsker, at mennesker lever i harmoni og værdighed, som det er skabt i Skaberens billede og efter Hans eksempel.

Bosættelserne er menneskets forbrydelse mod dets medmennesker, ved ran af jord, af liv, af værdighed, og ro og fred, og pålæggelse af en uretmæssig og uretfærdig politik, som river landets oprindelige befolkning op med rode og tvinger dem til at træffe vanskelige beslutninger om deres liv. Ved at sige 'nej' til denne politik, stemples man som 'terrorist', og palæstinenserne befinder sig i et stort dilemma, og beder til Den Almægtige i håbet om at finde svar og hjælp.

Hertil kommer, at besættelsesstyrken vælger bibelske navne til bosættelserne, som skal bidrage til at skabe en forestilling og en illusion om, at bosættelserne er en tilbagevenden til en vidunderlig og smuk fortid, hvorved man genopliver de gamle samfund, hvis eksistens retfærdiggøres af en guddommelig ret, og at bosætterne er efterkommere af det folk, som beskrives i Den Hellige Skrift.

Sagen er et udtryk for at stjæle jorden under et religiøst dække for først og fremmest at overbevise den vestlige verden om - ved at henvise til teologiske og religiøse forklaringer for at retfærdiggøre denne adfærd - at det er nødvendigt at støtte op om bosættelserne. Herved vendes det blinde øje til ranet og besmittelsen af landet og dets ressourcer, undertrykkelsen af dets indbyggere, og betingelser for levevilkår så barske og vanskelige, at de tvinger folk til at flytte væk.

Her må de, der er faste i troen mod Kristus' budskab, træde i karakter - de, der afviser uretfærdighed, tyveri, tvangsforflyttelser og ydmygelse, og som søger et smukt liv, hvor mennesker lever i værdighed. Som kristne, der kender sandheden i de skrevne tekster, i særdeleshed skrifterne i Det gamle Testamente, er vi, i højere grad end andre, forpligtet til at forkynde sandheden.

Jesus lærte os: 'Du skal kende Sandheden og Sandheden vil sætte dig fri'. (Johannes 8:32). Han sagde også: 'Hvis Sønnen har sat dig fri, er du i sandhed befriet'. (Johannes 8:36). Grundlæggende ligger Frelsen i budskabet om befrielse. Kirkens mission er mere omfattende og detaljeret end blot dette at tro på Kristus, den er mere en holistisk tilgang

til at sprede grundsynet om Sandhed, Retfærdighed, Lighed, Fred og Forsoning blandt alle Guds skabninger.

Fra dybet af palæstinenserens lidelser lyder der et råb til alle troende i verden, om at de opløfter deres bønner i Sandhedens, Retfærdighedens og Medfølelsens navn. Uretfærdighed, ran af jord og udslettelse af menneskelige ressourcer under besættelsen, undertrykkelse, etnisk udrensning, racediskrimination og isolering samt terrorisering af et fredsommeligt folk er forhold, som den Almægtige afskyer, når de går imod Guds vilje, som befaler de Trofaste og troende at afskaffe al form for uretfærdighed i denne verden. Kirkens budskab har altid været at fortælle Livets Sandhed.

Med den Fred på Jord, som efter Herrens beslutning skal sejre, beder jeg om Hans fred – og ikke den fred, som verden giver.

Fr. Ibrahim Nairouz

Fr. Ibrahim Nairouz er anglikansk præst i nærheden af Nablus. Han er historiker og forfatter til adskillige bøger om kirker og byer – heriblandt byen Aboud. Han bekender sig til mellemkirkelige relationer, og er dybt involveret i dialog om livet.

**Kairos Palestine –
A moment of truth**

Bethlehem, Palestine

c/o Dar Annadwa

P.O.Box 162

Tel.: +972 2 277 0047

Fax: +972 2 277 0048

Website: www.kairospalestine.ps

www.facebook.com/kairospalestine

Kairos Palestine is a group of Palestinian Christians who authored “A moment of Truth” – Christian Palestinian’s word to the world about the occupation of Palestine, an expression “of faith, hope and love from the heart of Palestinian suffering”, and a call for solidarity in ending over six decades of oppression. The document was published in December 2009.